

Оповідання про птахів

Ластів'ята

Наш будиночок майже біля самого моря. У кімнаті повно сонця і солонуватого повітря. Коли море спокійне, ми чуємо, як у воду пірнають крикливі чайки. А якщо воно розіграється, то спінені хвилі набігають аж до порога невеликої веранди. Правда, вона без дверей і вікон, зате є вмивальник і дві табуретки.

Двадцять днів тому ми влаштувалися у цій невеликій дерев'яній хаті. І дуже здивувалися, що над входом у веранду ластівки звили собі гніздо. Середнього зросту чоловікові до нього можна було й рукою дотягнутись.

Не знаю чому, але це гніздо не було побудоване за всіма правилами ластів'ячої архітектури. Птахи не примурували його наглухо до одвірка, залишивши невеликий круглий отвір, як це робить більшість їх родичів. Затишне кубельце було без даху. Тому четверо ластів'ят одночасно висували пухнасті голівки з гнізда. Здавалося, що вони тягнуться до безмежного моря.

Ми не раз спостерігали, як працюючі батьки годували своїх ненаситних дітей. Матері ще й не було видно, а великі жовті ротики розкривалися їй назустріч. Ластівки давали їсти малятам по черзі: спочатку крайньому, політають, політають і другому принесуть чогось смачного. І так — кожному. Жодного разу одне й те ж саме не одержало підряд дві порції.

На наших очах ластів'ята вбралися в пір'я, вирости. Тепер вони частенько висувалися з гнізда. Коло дзьобиків меншали заїди, а на шийках знизу відростало темно-буре пір'ячко. Вони були такі забавні, що сусідська Таня щодня щебетала:

— Ластів'ята, ластів'ята, покажіть нам оченята!

З усіх навколишніх будиночків збігалися до нас діти, щоб помилуватися чорноокими пташенятами.

Якось на березі моря я збирав різнобарвні камінці для акваріума, коли це підбігла радісна Таня і крикнула:

— А ластів'ята фіззарядку роблять!

— Невже?

— Ходи подивишся.

Ми обережно підкralися до будиночка і, затамувавши подих, почали стежити, як пташеня, вчепившись лапками за краєчок гнізда, залопотіло крильми. Та так швидко, що ледь не зірвалося. Я дивився на ті вправи малят, і на серці ставало неспокійно. Бо знав, що скоро, дуже скоро вони покинуть гніздо. А ми звикли до них, як до рідних.

Одного дня, після обіду, ластів'ята вилетіли з гнізда і закружляли в лазуровому небі. То до одної дитини, то до другої кидалися батьки, ніби хотіли підтримати їх, підставити свої дужі крила, якщо малі втомляться. А ластів'ята, відчувши волю і молоду силу, то падали над морем, то невміло ще злітали догори, аж поки не щезли з очей...

Вже сіло сонце, коли з'явилися ластівки-батьки. Вони кликали ластів'ят, близько підлітали до гнізда, шугали понад землею і морем. Але діти додому не повернулися. Не повернулися і батьки... Аж наступної весни, коли сонячними іскрами заграє море, у гнізді, мабуть, знову буятиме життя. Може, прилетять ті, що будували кубельце, а може, котресь із ластів'ят.